

ΑΝΑΦΟΡΑ 1^{ης} ΗΜΕΡΑΣ

Την Πέμπτη 7 Απριλίου 2011 το πρωί είχαμε δώσει ραντεβού στην πλατεία Τερψιθέας στις 7.10 π.μ. .Υπεύθυνοι καθηγητές ο κ.Πεφάνης, η κα.Γιοβάνογλου, η κ.Κύρου. Προορισμός μας, η Υπάτη. Όλες ήμασταν καλά εφοδιασμένες με τα απαραίτητα. Ο καιρός ήταν ηλιόλουστος. Ξεκινήσαμε γεμάτες χαρά κάνοντας μια στάση για καφέ και φαγητό περίπου στα μέσα της διαδρομής. Αργότερα κατευθυνθήκαμε προς τις Θερμοπύλες, θαυμάζοντας το άγαλμα του Λεωνίδα και μαθαίνοντας κάποιες επιπλέον χρήσιμες πληροφορίες. Επόμενη στάση μας οι ιαματικές πηγές. Μιλήσαμε για τις ιδιότητές τους και μετά πήγαμε στο Γοργοπόταμο. Στη συνέχεια ανεβήκαμε στο πούλμαν και πήγαμε για φαγητό, γνωρίζοντας και απολαμβάνοντας το «ξακουστό» μπιφτέκι. Αμέσως μετά οδηγηθήκαμε στο ξενοδοχείο για να ταχτοποιηθούμε και να ξεκουραστούμε. Κατά το απόγευμα, στις 6 περίπου, επισκεφτήκαμε το Κ.Π.Ε Υπάτης όπου έγινε προβολή power point με θέμα την ιστορία της Υπάτης και το φυσικό περιβάλλον της. Ύστερα ακολούθησαν μερικές ενδιαφέρουσες δραστηριότητες. Καθώς βράδιαζε πήγαμε για φαγητό σε μια τοπική πιτσαρία και έπειτα επιστέψαμε πάλι στο ξενοδοχείο.

Πανουργιά Όλγα (B2)

ΑΝΑΦΟΡΑ 2^{ης} ΗΜΕΡΑΣ

Ξημερώνει η 2η μέρα μας στο χωριό της Υπάτης. Η ώρα είναι περίπου 8 παρά τέταρτο και ήδη έχουμε ξεκινήσει. Αλλά πριν επισκεφθούμε το Βυζαντινό Μουσείο Φθιώτιδας θα κάνουμε μια γρήγορη στάση στις Ιαματικές Πηγές Υπάτης. Καθώς μπαίνουμε μέσα στο κτίριο αντικρίζουμε γύρω μας έναν ευρύχωρο χώρο που στη μέση υπάρχει ένα μικρό συντριβάνι. Μετά ακολουθούμε έναν μακρύ διάδρομο περιστοιχισμένο με πολλά μικρά δωμάτια στα οποία μέσα βρίσκονται τα μπάνια με το «θαυματουργό» νερό.

Η ώρα περνάει και χωρίς να το καταλάβουμε βρισκόμαστε στον περίβολο του Βυζαντινού Μουσείου Φθιώτιδας. Ώρα για ένα ταξίδι στα βυζαντινά χρόνια. Τους τοίχους του Μουσείου κοσμούν διάφορα ψηφιδωτά με ποικίλα χρώματα: μπλε, κόκκινο, καφέ. Επίσης το Μουσείο διαθέτει μια τεράστια συλλογή από νομίσματα της εποχής μικρά, μεγάλα, χρυσά, ασημένια και άλλα.

Ύστερα από το «ταξίδι» μας στα βυζαντινά χρόνια πήγαμε στο περίφημο Ελατοδάσος της Οίτης. Εκεί μας υποδέχτηκαν οι καθηγητές του ΚΠΕ Υπάτης όπου και μας χώρισαν σε 3 ομάδες. Έτσι άρχισε η πορεία μας μέσα στο Ελατοδάσος. Φυτά, δέντρα, λουλούδια, ήχοι από πουλιά, ποταμάκια τα οποία ίσως να μην έχουμε ξανά την ευκαιρία να τα ακούσουμε, να τα αγγίξουμε

παρά μόνο να τα δούμε σε εικόνες του google και να τα ακούσουμε σε video από το youtube...Όλη η φύση ήταν κοντά μας και μας καλούσε ...Να γίνουμε μέρος της...Να την ακούσουμε... Να την αγγίξουμε...

Μετά από αυτό επισκεφθήκαμε τη Μονή Αγάθωνος. Ένα πανέμορφο μοναστήρι που μας άνοιξε τις πόρτες του για να το θαυμάσουμε.

Ύστερα από ένα ευχάριστο αλλά κουραστικό πρωινό πήγαμε να φάμε και μετά να ξεκουραστούμε γιατί το βράδυ είχαμε «έξοδο»...

Όταν έφτασε η ώρα να φύγουμε όλες είχαμε ετοιμαστεί και μπήκαμε στο πούλμαν. Όταν φτάσαμε στην Λαμία ο κύριος Καλαϊτζίδης μας πήγε σε μια έκθεση ζωγραφικής ενός ταλαντούχου ζωγράφου του Αλέκου Κοντόπουλου. Η ξεναγός μίλησε για τη ζωή και το έργο του και μας εξήγησε με ακρίβεια τις τεχνοτροπίες που χρησιμοποιούσε ο καλλιτέχνης στα έργα του. Η μέρα μας τελειώνει με το δείπνο μας σε μια ταβέρνα στο κέντρο της Λαμίας. Εκεί ο κύριος Καλαϊτζίδης μας έπαιξε με την κιθάρα του παλιές και νεότερες μελωδίες από διάφορους μουσικούς. Τραγούδια του Παπακωνσταντίνου , του Μάλαμα, του Μαχαιρίτσα μας συντρόφευαν και μας παρέσερναν...

Η νύχτα έπεσε. Η δεύτερη μέρα τελείωσε και η ώρα είναι 12 τα μεσάνυχτα. Βρισκόμαστε ήδη στο ξενοδοχείο και είμαστε όλες στα κρεβάτια μας. Ησυχία απλώνεται σε όλους τους ορόφους...

Νατάσα Βέλλιου (B2)

ΑΝΑΦΟΡΑ 3^{ης} ΗΜΕΡΑΣ

Η μέρα άρχιζε σταδιακά να μαζεύει το κουβάρι της όσο κι αν εμείς ευχόμαστε το αντίθετο. Είχε πάει 13:30 όταν φτάσαμε στο saloon. Το μέρος μας μάγεψε. Υπήρχαν ένα σωρό δραστηριότητες για όλες μας, κι ακόμη περισσότερα ζωάκια. Ponny, κατσικούλες, κύκνοι, πάπιες, λαγουδάκια και άλλα ζωάκια των οποίων την ησυχία διαταράξαμε, αφού το κέφι της εκδρομής ήταν ακόμη στο αποκορύφωμά του.

Κατά τις 14:00 καθίσαμε για γεύμα. Μετά από μία τόσο γεμάτη μέρα, η μακαρονάδα ήταν αυτό που πραγματικά χρειαζόμαστε ώστε να ανακτήσουμε τη χαμένη μας ενέργεια και να συνεχίσουμε το παιχνίδι και τη βόλτα μας στη φύση. Σύμμαχος στη διασκέδασή μας ήταν ο καιρός που θύμιζε μάλλον Ιούνιο!

Στις 15:30 επιβιβαστήκαμε στο πούλμαν και ... ο δρόμος της επιστροφής ήταν πλέον πραγματικότητα. Ευτυχώς, το κέφι μας δεν χάθηκε αφού στο πούλμαν βάλουμε μουσική, τραγουδήσαμε και χορέψαμε – έπρεπε βλέπεις να κάψουμε και τις μακαρονάδες- απολαμβάνοντας την πρώτη πολυήμερη εκδρομή μας ως το τελευταίο δευτερόλεπτο.

Κατά τις 18:00 κάναμε την τελευταία μας στάση στο Plaza, κοντά στο Σχηματάρι. Ένα παγωτάκι ήταν το κατάλληλο φάρμακο για την πίκρα της επιστροφής . Στις 18:30 ξαναεπιβιβαστήκαμε στο πούλμαν με τελικό προορισμό τον Πειραιά. Η ατμόσφαιρα ήταν λίγο βαριά, αλλά ήταν γεγονός ότι είχαμε περάσει καταπληκτικά. Έτσι, αρχίσαμε μία-μία να λέμε από το μικρόφωνο τις εντυπώσεις μας για τη μαγευτική εκδρομή μας. Κατά γενική ομολογία, οι εντυπώσεις ήταν εξαιρετικές. Ελάχιστα αρνητικά είχαμε να πούμε. Όμως, αυτό που κυριολεκτικά έκλεψε την παράσταση, ήταν το... ΞΑΚΟΥΣΤΟ ΜΠΙΦΤΕΚΙ !!!!! Ο μόνος που το λάτρεψε(και ίσως και να του λείπει) ήταν ο κος Πεφάνης ο οποίος με όρεξη άδειασε το πιάτο του . Για τους υπόλοιπους, τα πατατάκια που είχαμε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, αποδείχθηκαν σωτήρια για την ικανοποίηση της πείνας μας μέχρι το δείπνο.

Πλησιάζοντας στον Πειραιά, η κα Γιουβάνογλου ρώτησε αν περάσαμε καλά και αν θα ξαναπηγαίναμε εκδρομή και η απάντηση ήταν ομόφωνη:ΝΑΙΙΙΙΙ!!!

Ελπίζω αυτό να αποτελέσει δέσμευση ότι θα μας συνοδεύσει και στην επόμενη εκδρομή και να παροτρύνει και τους υπόλοιπους να το κάνουν (όταν πια θα έχουν ξεχάσει το ξενύχτι των νυχτερινών εφοδίων) μιας και για εμάς αποδείχθηκαν άριστοι συνοδοί (μέρα και... νύχτα) και τους ευχαριστούμε γι' αυτό !

Όμως, χωρίς να το καταλάβουμε, το ρολόι έδειχνε 19:45 όταν από το παράθυρο του πούλμαν αντικρίσαμε το γνώριμο τοπίο της πλατείας Τερψιθέας. Αυτό ήταν. Η εκδρομή έφτασε στο τέλος της. Σκυθρωπές πήραμε τις βαλίτσες μας, φιληθήκαμε, χαιρετηθήκαμε και φύγαμε για τα σπίτια μας. Το μόνο που απάλυνε τη λύπη μας, ήταν η αγκαλιά των δικών μας που ήταν εκεί για να μας υποδεχθούν και να υποστούν το μαρτύριο της ... «αφήγησης με κάθε λεπτομέρεια».

Αυτή η πρώτη μας πολυήμερη εκδρομή, θα μείνει ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη όλων μας και με νοσταλγία θα τη θυμόμαστε μέχρι να έρθει η επόμενη...

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ !!!

Έμου Λιουδάκη (B3)